

ŐSZI HADJÁRAT. ÁTIRATOK*

HUSZONNYOLC ROVÁTKA A PANASZFALON

Kezdje el mondani alfától?

Emlékszik '88-ból a figyelmeztetésre:

„Ne menjetek a dühöngőbe!

Kalapácsos emberek vannak a tömegben.”

A küzdőtéren azóta van otthon.

Szépen, lassanként belakta.

Először mint néző. Nem sok vizet zavar,

De szereti tűzközelből figyelni a cselekményt.

Dörzsölgeti tenyerét, az még hagyján.

Ha elgaloppírozza magát, beleszól az akcióba,

Gladiátorokra köt fogadást,

Míg végül egy lesz közülük.

Majdnem ugyanolyan rossziú, mint a híre.

Az anekdotakincs szerint: se Istent, se embert.

Hallgatja a kocsmai zsvajt,

És mégsem ismer magára a Vad.

Ilyenkor szokta hazacsalogatni a honvágy.

„Zöldágra vergődni... Mit nevezel te zöldágnak?

Azt, amikor észak felé tart a garázsmenet.

Családi járat, munkából mind ezzel érkezünk.”

Ott áll ablaka alatt mint legszilárdabb pont

A hajdani *egyenáramszolgáltató telep* diadalíve,

Két háború, egy forradalom, húsz filmforgatás tanúja

(Majdnem mind vesztes). Hányféle alakot ölthet a vénség?

Begubózik, múltján rágódik a nosztifiú.
Hanyagolja a 90-es évek törzskávéházait
– Newyork, Művész, Múzeum, Bécsi, Lukács stb. –,
És mint a főiskolás golyaévbén, otthonülő lesz.

POROSZ FORTÉLY ÉS VALLON INDULAT

Porosz fortély és vallon indulat;
Alföld és Felföld békétlen marad.

A Sziklaszív őrlődik átkozottul,
A megtörettetésen most jutott túl.

Vadonatúj vagy őszöreg elit?
A Negyedik Rend mindent bekerít.

A NAPÓRÁS HÁZ

Fölvigyázók prédája néha,
Már egykedvű, ha kiosztják.
A professzorlakások
Zónáján halad át.
Agyafúrt komfort mindenütt.
Függőségei éltetik,
Képes, hogy elkövessen
Néhány valódi vétket.

Spongyát rá, szörnyű évek.

A napórás ház évei,
Kereszthuzat a tájképszobában,
A líceumban hány sápatag arc;
Nem fogja félreérteni:
Minden ügye halott, ha nyár van,
Ha kimozdul, újabb kudarc.

Marad odahaza
 Sorsdöntő telefonra várva.
 Estére hideget ígér a rádió.
 Kint megfázna, sőt ki is fosztanák.

...Velük, jövőre, ugyanitt?
 Az érettségi bankett éje
 Izzó ópium... Mennyi súlyos étek –

Spongyát rá, szörnyű évek.

SÜTKÉREZÉS

Termann Dezső emlékére

Aleja Róz. Annyi mint rózsallé.
 Nyúlfarknyi utca a követségi negyedben.
*(Sétáltam benne ébren is, kilencvenöt
 Októberében.)* Az álomidőben a német
 Kolónia szíve. Villák közé süppedő játszótér.
 Kövérkés bajor dadák babakocsikkal. Fügöny
 Mögül figyelem őket. *(Szobafogság?
 Lábadoznék?)* Nyár van, ennyi biztos.
 Rezzentlenül élvezem az álombeli
 Júliust. A szélcsöndet a faszorban.

Vízállásjelentés. A földszinti drogériából
 A balkonunkig fölszivárgó szagok. Uborkaszegon
 Unalma. Nyájas vagyok és néma. A konyhában
 Dúdol a szeretőm: Dominika. Ebédre
 Főtt marha lesz kaporszósszal, hurrá.
*(Hál' Isten, álom. Nem gond, hogy hovatarozásunk
 Tisztázatlan. Nem berlini ismeretség, dehogy.
 D. papája nem a varsói járás főépítésze,
 És én sem vagyok nőfaló Untersturmführer.
 Lehetnék például szökevény fiú a Krochmalna
 Utcából, akit birodalmi kedvese bújtat.
 Ne legyenek. Éljen a termékeny homály.)*

Kávéfőző kotyogjon. Gyűjtsak rá mohón
 És boldogan. „Rontod a levegőt.
 Itt én még aludni fogok.” Csepüljön
 Az a nő. Szóljon ejtőzés idején
 A Birodalom Hangja. A hét zeneműve
 Beethoven: *Esz-dúr vonósnégyes Op. 74.*
 Lehessen hallani a megafont a viztulai strandról.
 A díványon – kiábrándító pózban – szunyókáljon
 Dominika. Böngésszek sör mellett
 Reggel fölhozott hírlapokat.

Előttünk állna a szombat esti erőgyakorlat.
 Dominika Adler Juniorját hagynánk a faszorban,
 Hétvégi duhaj volna a nő. Kérdés persze
 A kilengés helyszíne. Nyegle vállvonogatások...
 Az Adriába? Ahol Jan Kryst lövöldözött?
 Oda nem. Tudnék egy alagsori táncteremről,
 Nemrég nyitották, bemozogható terep.
*(Betépéshangulat, zenés felár; a kicsiknek
 Teaház és salátabár... „No, gyerünk, pajtás”,
 Unszolom az álombeli férfit ébren.)*
 Úgy hajnali négy tájban a rózsallé,
 Nyalom-falom Dominika melleit.

„Elnézem, ahogy itt megöregszel.”
 Másik álom, ugyanaznap éjszaka.
 Jó húsban lévő, szemüveges fickó
 Mondja nekem valami bulin. A pamlagon
 Heverek szótlanul, akár egy zöldfülű.
 Eszményi alany a kóstolgatásra.
 Kedvesemet a teraszról rángatom be,
 És gyorsan kituszkolom a lakásból:
 „Túl pasztell volt a hely. Hatoljunk
 Mélyebbre. Ki se látszódjunk a földből.”

TERMANN ÉS DOROTHEA

84 *(Szólj, hová vagy elmenendő.)*
„Az ott, a kiverhetetlen alak:
Áldatlan húsvéti vendég, aki
Beszámoltat és maceszt rágcسال.
A kampánycsöndben a hangos fiú.”
(Itt az ostor, vágd pofán.)
„Üzentem a lánynak: nem számít, hol beszél ki,
Hány vánkoson hívja szűznek magát.
Nem jó, hogy nem bírom szeretni.”
(Ti napkeletre, napnyugatra ti.)
Emez lement borért és járt a szája,
Valódi róka fi, nem érdeklí a süncsalád.
Amaz legközelebb egy másikat cibál.
Ma harmadjára adta önmagát.
A fiú a némafilm és a sötét barátja,
A lány tanácstalan, és napra vágyik.

MERT Ő: AZ ÉDES CÉG FUTÁRJA

Igazán, mennyire jámbor lettem.
Jó követ, teljesítsd be a Cég
Akaratát. Szól valaki jobbról.
Már szégyellek utazni, szemközt
E riadt nőekkel. Mint az ott.
Mint az a kárvallott könyvüzér, akít
Kidobtam egyszer, úgy izgulok.

Avas, szellőzetlen kupék.
„Ne bántsđ Velencét!... Majd én! No!
Érted?... Majd én bántom Velencét!”

Az Édes Cég alkalmaz és a zöld
Határra küld. Odaát dőzsöltem öt éve,
Egy telivér. De rég volt.
Essünk túl rajtam.
Én tényleg torkos vagyok?

A végét pedig tudom. Föntről csak
Édes néném les utánam – nem tart sokra,
Sőt kinevet –, mégsem árulom el
Az ő édes megmaradottjait
A szorongattatás napján.

85

ALICE AZ ESTÉLYI RUHÁBAN

Háromnapos sirokkó villanyoz föl, durva nyárvég:
Alice estélyije ma erősen dekoltált –
S a lovag rács alatt, ki feljövét
Szemben velünk poroszkált.

Nagy és mozgalmas estély lesz; úgy hírlík,
Egy vézna hoszpesz emel szót magáért.
Miért ruháznánk föl jogokkal?
Nekünk ártalmas volt e durva nyárvég.

„Alice, néha neked játszom, ez tisztos úríház,
De termékeny hisztéria, amely beszélni készttet.
Végül is, erről ki tehet?
Földönfutó leszek, te élhetsz.”

Festett és feslett flamand nők között
A szelíd háziak már fortyogva osonnak.
Alice tapintatlan, egy áriába fog:
Melyikünk gardírozza holnap?

„Alice, néha neked játszom, ez tisztos úríház,
De termékeny hisztéria, amely beszélni készttet.
Végül is, erről ki tehet?
Földönfutó vagyok. Te, te élhetsz.”

AZ ÁRTATLANSÁG VÉGE

86 Csak idényvégi remegés.
Képtelen leszek
Sokáig kitartani ezt
A tónust. A túlpart
Hűlő kontúrja még
Erről a vonulatról is
Kivehető. – Nincs haladék.
Kezdhetünk szedelőzködni végre
És költözni odébb,
Édes.
A hallban közömbös
Beszéd és néhány porhanyós
Croissant. Pillantás kifelé. Lent
A sétány csöpögő
Mellszobrai, sok szánandó alak:
Éjjel eláztak.

Mindvégig homályban maradt,
Miféle biztonsági formulák
Kötnek meg minket.

A rongált móló
És a rohadó padok
Között grasszálunk
Elszántan és lefosztva.

Újabb kép, útközben.
A tóba loccsanó hajóhíd
Immár mögöttünk.

Ó, nem! Még nem lepett meg
A csömör. E meghitt gyógyhelyen.
És hogy miattad... Cáfolom.

*Verseimet gyűjtöm össze. Nem valamennyit, ilyen kegyes egykori magamhoz és ilyen kegyetlen jelenlegi olvasómhoz hogyan is volnék? De csaknem az összeset, amelyik valaha saját kötetben szerepelt. Némelyik vers természetesen végleg fönnakadt a rostán. Sok költemény elgondolkoztatott. Kidobjam-e a őket kosárból? Utólag is kedvelem anyagukat, de nem szeretem korabeli kidolgozásuk módját. Szövegükre tehát úgy tekintettem, mint nyersanyagra a vágóasztalon. Ezekből az alapos átdolgozással megmenekült versekből válogattam össze egy csokorra valót. Eredetijük 1988 és 1998 között született Debrecenben és Budapesten. (*Budapest, 2012. december 8.*)

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HÍRKER RT.
és alternatív terjesztők

Szerkesztők
JÁSZ ATTILA - Csendes Toll (főszerkesztő)
MIKLÓSVÖLGYI ZSOLT (online szerkesztő)
NÁDOR TIBOR (online galéria)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (online és felelős szerkesztő)

Lapterv és műszaki szerkesztés
SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak
BUCSI-KOVÁCS ANIKÓ
PAPP MÁTÉ
REICHERT GÁBOR
TURI MÁRTON

Tiszteletbeli munkatársak
FÖLDES LÁSZLÓ HOBO
MONOSTORI IMRE
MUZSNAY ÁKOS
VASADI PÉTER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer
Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2890 Tata, Székely B. u. 2/A Telefon: 20/3353 626
E-mail: info@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu
Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.
ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.